

Ξυρύλλεγυις. βασιλεὺς Βόρυσσας
 Δοδόδαυα ἐν τῇ θρακικῇ
 ἐποικίᾳ τοῦ 1897.

314

ΠΕΡΙ ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΔΟΣ

ΘΡΑΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Πλουσιωτάτη οὐχὶ δὲ βεβαίως καὶ ἡ μόνη πηγή, ἐξ ἧς ἠντλήθη ἅπας ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσείῳ ἀποτεθησαυρισμένος πλούτος ποικίλων ἀρχαιο-
 γικῶν εὐρημάτων, ὑπῆρξαν ἀληθῶς τὰ γηραιὰ καὶ ἐνδοξα, εἰς τὸν κοινὸν δὲ νόμον τῆς φθορᾶς τέλειον ἤδη ὑποκύψαντα τείχη τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ἐν αὐτοῖς ἀνευρέθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου συμπολίτου ἡμῶν κ. Κ. Σακελλαρίου διεσώθη καὶ πλάξ τις ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔχουσα σχῆμα κανονικοῦ ὀρθογωνίου πρίσματος, οὗ τὸ μὲν μῆκος εἶνε 0,64, τὸ δὲ πλάτος 0,48, τὸ δὲ ὕψος 0,28 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἀπετέλει δὲ αὕτη ὑπόβαθρον ἢ ἔδος, ἐφ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐστηρίζετο τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα Θεοῦ τινος ἢ ἥρωος. Οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες εἰς διανεκεῖς διατελοῦντες πολέμους πρὸς διάφορα βάρβαρα καὶ πολυώνυμα, ἐκ βορρᾶ δὲ τὰ πλεῖστα χειμάρρου δίκην κατακλύζοντα τὴν Θράκην ἔθνη, καὶ αὐτὴν τὴν περίβλεπτον αὐτῶν πρωτεύουσιν ἀπειλοῦντα, δραστηρίως ἐφρόντιζον, ὥπως καταστήσωσι τὰ τείχη τῆς

Ξυρύξευς. βασις Βερύσαι
 Αδούδαυα εν τῇ θραιικῇ
 εοσθηρίδης 38 1897.

314

ΠΕΡΙ ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΔΟΣ

ΘΡΑΙΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Πλουσιωτάτη οὐχὶ δὲ βεβαίως καὶ ἡ μόνη πηγή, ἐξ ἧς ἠντλήθη ἅπας ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσείῳ ἀποτεθησαυρισμένος πλούτος ποικίλων ἀρχαιο-
 γικῶν εὐρημάτων, ὑπῆρξαν ἀληθῶς τὰ γηραιὰ καὶ ἐνδοξα, εἰς τὸν κοινὸν δὲ νόμον τῆς φθορᾶς τέλειον ἤδη ὑποκύψαντα τείχη τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ἐν αὐτοῖς ἀνευρέθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου συμπολίτου ἡμῶν κ. Κ. Σακελλαρίου διεσώθη καὶ πλάξ τις ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔχουσα σχῆμα κανονικοῦ ὀρθογωνίου πρίσματος, οὗ τὸ μὲν μῆκος εἶνε 0,64, τὸ δὲ πλάτος 0,48, τὸ δὲ ὕψος 0,28 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἀπετέλει δὲ αὕτη ὑπόβαθρον ἢ ἔδος, ἐφ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐστηρίζετο τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα Θεοῦ τινος ἢ ἥρωος. Οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες εἰς διανεκεῖς διατελοῦντες πολέμους πρὸς διάφορα βάρβαρα καὶ πολυώνυμα, ἐκ βορρᾶ δὲ τὰ πλεῖστα χειμάρρου δίκην κατακλύζοντα τὴν Θράκην ἔθνη, καὶ αὐτὴν τὴν περιβλεπτον αὐτῶν πρωτεύουσαν ἀπειλοῦντα, δραστηρίως ἐφρόντιζον, ὅπως καταστήσωσι τὰ τείχη τῆς

ἡμετέραις πόλεως ὡς οἶόν τε ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα, δικαίως θεωροῦντες αὐτὴν ὡς προπύργιον τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ προμαχῶνα τῆς περιδόξου αὐτῶν καθέδρας. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρὸς τοῦτο ὕλικόν δὲν ἦτο ἄφθονον, τὸ μὲν ἐξ ἀνάγκης, τὸ δὲ καὶ ἐκ φανατισμοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπερίμνησκε τὴν πολυθειάν ἐπέτρεπον, ὅπως ἐνταφιασθῇ ἅπας ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων του ἐντὸς τῶν τειχῶν, ὅπως οὕτω καὶ τὸ αἶσχος αὐτοῦ ἀποπλύνῃ, καὶ τὴν σωτηρίαν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ἀπεργάζηται. Μεταξὺ δὲ τοσούτων ἄλλων, ἐκεῖ ἐτάφη καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαρμαρίνον ὑπόβαθρον. Ἐκταφέν δὲ μετὰ πάροδον χιλιετηρίδων ὅλων, καὶ καθαρθὲν ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ῥύπου, μετεβλήθη, φεῦ τῆς οἰκτρᾶς μεταβολῆς ! εἰς ἀγωγὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος, ὑπὸ τῆς οὐδὲν ἄχρηστον καὶ περιττὸν καταλειπούσης νέας γενεᾶς. Ἀφοῦ δὲ καὶ τὴν ταπείνωσιν ταύτην ἀγογγύστως ὑπέστη, ἐναπετέθη ἐν τῇ ἡμετέρῳ Μουσείῳ δίκην Αἰγυπτίας μουμίας μετὰ καὶ ἐτέρων συγχρόνων, ἧ καὶ μεταγενεστέρων, ὡς ἐν κοιμητηρίῳ κοινῷ, ὅπως διηγῆται εἰς τὰς ἐπιερχομένας γενεὰς τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, ἐν οἷς ἐλαξεύθη καὶ διεκτραγωδῇ τὰ δεινοπαθήματα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τσαῦται καὶ τηλικαῦται μεταβολαὶ καὶ μεταμορφώσεις, ὑπενθυμιζουσαι ἡμῖν τὴν τύχην τὴν ἀνθρωπότητος, δὲν ἴσχυσαν, ὅπως ἐξαλείψωσιν ἀπὸ μιᾶς τῶν πλαγίων αὐτοῦ ἐπιφανειῶν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

**ΕΒΡΥΙΕΛΜΙΣ
ΣΕΥΘΟΥ ΡΙΑΝΕΥΣ.**

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη χαραχθεῖσα περὶ τὸν Δ' π. Χ αἰῶνα, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ὅσον βραχεῖα, τοσοῦτον ὅμως σπουδαία καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν πολυτίμος τυγχάνει. Τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ τὸ τοῦ πατρὸς Σεύθου, εἶνε γνήσια Θρακικά,

ἡμετέρας πόλεως ὡς οἶόν τε ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα, δικαίως θεωροῦντες αὐτὴν ὡς προπύργιον τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ προμαχῶνα τῆς περιδόξου αὐτῶν καθέδρας. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρὸς τοῦτο ὑλικὸν δὲν ἦτο ἄφθονον, τὸ μὲν ἐξ ἀνάγκης, τὸ δὲ καὶ ἐκ φανατισμοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπερίμνησκε τὴν πολυθειᾶν ἐπέτρεπον, ὅπως ἐνταφιασθῇ ἅπας ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων του ἐντὸς τῶν τειχῶν, ὅπως οὕτω καὶ τὸ αἶσχος αὐτοῦ ἀποπλύνῃ, καὶ τὴν σωτηρίαν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ἀπεργάζηται. Μεταξὺ δὲ τοσούτων ἄλλων, ἐκεῖ ἐτάφη καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαρμαρίνον ὑπόβαθρον. Ἐκταφέν δὲ μετὰ πάροδον χιλιετηρίδων ὅλων, καὶ καθαρθὲν ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ῥύπου, μετεβλήθη, φεῦ τῆς οἰκτρᾶς μεταβολῆς ! εἰς ἀγωγὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος, ὑπὸ τῆς οὐδὲν ἄχρηστον καὶ περιττὸν καταλειπούσης νέας γενεᾶς. Ἀφοῦ δὲ καὶ τὴν ταπείνωσιν ταύτην ἀγογγύστως ὑπέστη, ἐναπετέθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσείῳ δίκην Αἰγυπτίας μουμίας μετὰ καὶ ἐτέρων συγχρόνων, ἧ καὶ μεταγενεστέρων, ὡς ἐν κοιμητηρίῳ κοινῷ, ὅπως διηγῆται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, ἐν οἷς ἐλαξεύθη καὶ διεκτραγωδῇ τὰ δεινοπαθήματα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τοσαῦται καὶ τηλικαῦται μεταβολαὶ καὶ μεταμορφώσεις, ὑπενθυμίζουσαι ἡμῖν τὴν τύχην τὴν ἀνθρωπότητος, δὲν ἴσχυσαν, ὅπως ἐξαλείψωσιν ἀπὸ μιᾶς τῶν πλαγίων αὐτοῦ ἐπιφανειῶν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

**ΕΒΡΥΙΕΛΜΙΣ
ΣΕΥΘΟΥ ΡΙΑΝΕΥΣ.**

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη χαραχθεῖσα περὶ τὸν Δ' π. Χ αἰῶνα, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ὅσον βραχεῖα, τοσοῦτον ὅμως σπουδαία καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν πολυτίμος τυγχάνει. Τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ τὸ τοῦ πατρὸς Σεύθου, εἶνε γνήσια Θρακικά,

ἡ ὅλη ὁμως ἐπιγραφὴ εἶνε ἐκτεθειμένη κατὰ τύπον ἀκραι-
φνῶς Ἑλληνικόν, τῆς ἀρίστης μάλιστα ἐποχῆς. Καὶ ἀλη-
θῶς. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπеси μεγίστη χρῆσις γίνεται τῶν
πατρωνυμικῶν καλουμένων ὀνομάτων· οὕτως ὁ μὲν Ἀχιλ-
λεὺς καλεῖται Πηλεΐδης, Λαερτιάδης δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, Ἀ-
τρεΐδαι οἱ ἀδελφοὶ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, καὶ οὕτω
καθεξῆς. Ἡ χρῆσις μάλιστα αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε κ-
θιερωμένη, ὥστε πολλάκις παραλείπονται τὰ κύρια ὀνόματα,
ἀναπληροῦνται δ' ὑπὸ μόνων τῶν πατρωνυμικῶν, Οὕτως
ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκαλεῖται πολλαχοῦ μόνον Ἀτρεΐδης,
Τυδεΐδης δὲ ὁ Διομήδης καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐκ τοιαύτης δὲ
χρήσεως προῆλθον τὰ ὡς κύρια ὀνόματα θεωρούμενα Νηρη-
ίδες, Δαναΐδες, Ἡρακλεΐδαι κλπ. Κατὰ τοῦς ἔπειτα ὁμως
χρόνους καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὰ Μηδικά, ὅποτε συμπίπτει καὶ ἡ
ἀκμὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει Ἑλ-
λάδος, ἡ χρῆσις τῶν πατρωνυμικῶν ἀποβαίνει σπανία, ἀντ'
αὐτῶν δὲ χρῆσις γίνεται πρὸς τῷ κυρίῳ ὀνόματι τοῦ ὀνόμα-
τος τοῦ πατρὸς εἰς πᾶσιν γενικὴν, καὶ τὸ τοῦ δήμου εἰς
ὀνομαστικὴν ὡς π. χ. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς,
Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοθωκίδης κλπ. Ἀπαρallάκτως δὲ
καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ὁ αὐτὸς τηρεῖται τύπος,
μετὰ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐβρυζέλμιδος προστίθεται καὶ τὸ τοῦ
πατρὸς μὲν Σεύθου εἰς γενικὴν, εἰς ὀνομαστικὴν δὲ τὸ τοῦ
δήμου Πριανεύς, τοῦτέστι πολίτης τῆς πόλεως Πριήνης.
Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν εἶνε τυχαία καὶ ἀδιάφορος, προκειμένου
μάλιστα περὶ τῆς ἱστορίας χωρῶν, περὶ ὧν ἅπασαι σχεδὸν
αἱ ἱστορικαὶ πηγαὶ ἢ λίαν τεθολωμέναι, ἢ ὅλως στεῖραι τυγ-
χάνουσι μαρτυρεῖ δὲ ἀριδῆλως περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπὶ
τῶν βασιλέων ἰδίᾳ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Θράκης

ἡ ὅλη ὁμως ἐπιγραφὴ εἶνε ἐκτεθειμένη κατὰ τύπον ἀκραι-
φνῶς Ἑλληνικόν, τῆς ἀρίστης μάλιστα ἐποχῆς. Καὶ ἀλη-
θῶς. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπеси μεγίστη χρῆσις γίνεται τῶν
πατρωνυμικῶν καλουμένων ὀνομάτων· οὕτως ὁ μὲν Ἀχιλ-
λεὺς καλεῖται Πηλεΐδης, Λαερτιάδης δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, Ἀ-
τρεΐδαι οἱ ἀδελφοὶ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, καὶ οὕτω
καθεξῆς. Ἡ χρῆσις μάλιστα αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε κη-
θιερωμένη, ὥστε πολλάκις παραλείπονται τὰ κύρια ὀνόματα,
ἀναπληροῦνται δ' ὑπὸ μόνων τῶν πατρωνυμικῶν, Οὕτως
ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκαλεῖται πολλαχῶ μόνον Ἀτρεΐδης,
Τυδεΐδης δὲ ὁ Διομήδης καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐκ τοιαύτης δὲ
χρήσεως προῆλθον τὰ ὡς κύρια ὀνόματα θεωρούμενα Νηρη-
ίδες, Δαναΐδες, Ἡρακλεΐδαι κλπ. Κατὰ τοὺς ἔπειτα ὁμως
χρόνους καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὰ Μηδικά, ὅποτε συμπίπτει καὶ ἡ
ἀκμὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει Ἑλ-
λάδος, ἡ χρῆσις τῶν πατρωνυμικῶν ἀποβαίνει σπανία, ἀντ'
αὐτῶν δὲ χρῆσις γίνεται πρὸς τῷ κυρίῳ ὀνόματι τοῦ ὀνόμα-
τος τοῦ πατρὸς εἰς πᾶσιν γενικὴν, καὶ τὸ τοῦ δήμου εἰς
ὀνομαστικὴν ὡς π. χ. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς,
Αἰσχίνης Ἀτρωμητοῦ Κοθωκίδης κλπ. Ἀπαραλλάκτως δὲ
καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ὁ αὐτὸς τηρεῖται τύπος,
μετὰ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐβρυζέλμιδος προστίθεται καὶ τὸ τοῦ
πατρὸς μὲν Σεύθου εἰς γενικὴν, εἰς ὀνομαστικὴν δὲ τὸ τοῦ
δήμου Ποιανεύς, τοῦτέστι πολίτης τῆς πόλεως Πριήνης.
Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν εἶνε τυχαία καὶ ἀδιάφορος, προκειμένου
μάλιστα περὶ τῆς ἱστορίας χωρῶν, περὶ ὧν ἅπασαι σχεδὸν
αἱ ἱστορικαὶ πηγαὶ ἢ λίαν τεθολωμέναι, ἢ ὅλως στεῖραι τυγ-
χάνουσι μαρτυρεῖ δὲ ἀριδῆλως περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπὶ
τῶν βασιλέων ἰδίᾳ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Θράκης

ἀπωκισμένων πολυαριθμῶν ἀποικιῶν, μεθ' ὧν εἰς ἀδιάλειπτον εὐρίσκοντο σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν. Περί τῆς ἐπιδράσεως ὅμως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τε τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Θρακῶν μὴ ὄντος τὸ γε νῦν τοῦ λόγου, θέλομεν πειραθῆ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴν, ἐξ ἧς πολυειδεῖς προκύπτουσιν ὠφέλειαι. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνευρίσκεται τὸ ἀληθὲς ὄνομα βασιλέως τινὸς τῶν Ὀδρυσῶν, ἀγνώστου τέως τυγχάνοντος· εἴτα διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Κύρου Ἀναβάσει· ἰδίᾳ δὲ ἡ νομισματική, ἡ τηλικαύτας προόδους ποιησαμένη ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, καὶ πολυτιμοτάτας προσφέρουσα τὰς ὑπηρεσίας τῇ ἱστορίᾳ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πλείστας καρποῦται τὰς ὠφελείας. Καὶ ἀληθῶς πλείστων πόλεων, καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐν Ἀσίᾳ κτισθέντων, οὐδὲ τὰ ὀνόματα θὰ ἐγινώσκωμεν, μὴ ὅτι τὰ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ ἡγεμόνων, καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς, ἃν ἔλειπον τὰ νομίσματα τούτων, ἀφ' οὗ ἡ ἱστορία νεκρικὴν περὶ αὐτῶν τηρεῖ σιγὴν, καὶ ζόφον βαθὺς ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν ὀρίζοντος. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θράκης, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ διαρρεομένη, πληθὺς ἀνευρίσκεται νομισμάτων, ἐν οἷς καὶ τινὰ φέροντα τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ. Τὰ νομίσματα ταῦτα, καθ' ἃ ἐκ τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς νομισματολόγου Ἰω. Σβορώνου μαθάνομεν, ἔνεκα ὁμοιότητός τινος πρὸς τινὰ τῶν Ποντικῶν, Παφλαγωνικῶν καὶ Βιθυνικῶν νομισμάτων, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν νομισματολόγων ὡς Μικρασιατικά, διὸ καὶ κατετάχθησαν ἐν ἅπασιν τοῖς Μουσεῖοις ὑπὸ τὴν *Εὐβρογιν*, πόλιν τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας. Ἐν τούτοις εἰς τῶν ἐπιφανῶν Ἑλβετῶν νομισματολόγων, ὁ πολὺς Imhoof-Blumer, παρα-

ἀπωκισμένων πολυαρίθμων ἀποικιῶν, μεθ' ὧν εἰς ἀδιάλειπτον εὐρίσκοντο σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν. Περί τῆς ἐπιδράσεως ὅμως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τε τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Θρακῶν μὴ ὄντος τὸ γε νῦν τοῦ λόγου, θέλομεν πειραθῇ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴν, ἐξ ἧς πολυειδεῖς προκύπτουσιν ὠφέλειαι. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνευρίσκεται τὸ ἀληθές ὄνομα βασιλέως τινὸς τῶν Ὀδρυσῶν, ἀγνώστου τέως τυγχάνοντος· εἴτα διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Κύρου Ἀναβάσει· ἰδίᾳ δὲ ἡ νομισματική, ἡ τηλικαύτας προόδους ποιησαμένη ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, καὶ πολυτιμοτάτας προσφέρουσα τὰς ὑπηρεσίας τῇ ἱστορίᾳ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πλείστας καρποῦται τὰς ὠφελείας. Καὶ ἀληθῶς πλείστων πόλεων, καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐν Ἀσίᾳ κτισθέντων, οὐδὲ τὰ ὀνόματα θὰ ἐγινώσκωμεν, μὴ ὅτι τὰ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ ἡγεμόνων, καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς, ἃν ἔλειπον τὰ νομίσματα τούτων, ἀφ' οὗ ἡ ἱστορία νεκρικὴν περὶ αὐτῶν τηρεῖ σιγὴν, καὶ ζόφος βαθὺς ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν ὀρίζοντος. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θράκης, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ διαρρεομένη, πληθὺς ἀνευρίσκεται νομισμάτων, ἐν οἷς καὶ τινὰ φέροντα τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ. Τὰ νομίσματα ταῦτα, καθ' ἃ ἐκ τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς νομισματολόγου Ἰω. Σβορώνου μαθάνομεν, ἔνεκα ὁμοιότητός τινος πρὸς τινὰ τῶν Ποντικῶν, Παφλαγωνικῶν καὶ Βιθυνικῶν νομισμάτων, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν νομισματολόγων ὡς Μικρασιατικά, διὸ καὶ κατετάχθησαν ἐν ἅπασιν τοῖς Μουσείοις ὑπὸ τὴν *Εὐβρογιν*, πόλιν τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας. Ἐν τούτοις εἰς τῶν ἐπιφανῶν Ἑλβετῶν νομισματολόγων, ὁ πολὺς Imhoof-Blumer, παρα-

βαλὼν ταῦτα πρὸς τὰ τῶν Θρακῶν βασιλείων, καὶ ἀνευ-
 ρὼν πλείστας πρὸς αὐτὰ ὁμοιότητας, εἵκασεν εὐλόγως, ὅτι
 καὶ ταῦτα πρέπει νὰ ἀνήκωσιν οὐχὶ εἰς τὴν πόλιν Εὐβρογίν,
 ἀλλ' εἰς τινὰ ἄγνωστον τέως βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν. Κατ'
 εὐτυχίῃ δὲ σύμπτωσιν ἐπιγραφὴ τις ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ τὸ
 ἔτος 1889 ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δημοσιευ-
 θεῖσα ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐ-
 φημερίδος Ἀθηνῶν, (α) ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου
 Lolling ἐπεκύρωσε τὴν εἰκασίαν τοῦ Imhoof-Blumer.
 Καὶ πράγματι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφέρεται βασιλεὺς
 τις τῶν Ὀδρυσῶν συμμαχίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φι-
 λίαν συνάψας ἐπὶ Μυστυχίδου Ἀρχοντος 386-385 π. Χ,
 καλούμενος δὲ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, καὶ οὗτος ἀναμφιβόλως εἶνε
 ὁ τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος κόψας νομίσματα, ὧν ἡ τέχνη, ἐποχὴ
 καὶ προέλευσις συντρέχουσιν ὡς ἄριστα εἰς τὸ νὰ καταστή-
 σωσιν ἀναμφίβολον τὴν ἀπονομὴν τῶν νομισμάτων τούτων
 τῷ ἐν λόγῳ βασιλεῖ. Ὁρθῶς δὲ σημειεῖ ὁ Lolling, ὅτι μι-
 κροῦς σημασίας εἶνε τό, ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνό-
 ματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ μὲν τῶν νομισμάτων εἶνε ΕΥΒΡ,
 ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ ΕΒΡ, τοιούτων διαφορῶν οὐχὶ σπανίως
 ἀπαντῶσιν ἐν τῇ νομισματικῇ τῶν ἡμιθαυράρων τούτων
 ἡγεμόνων. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ΕΥΒ
 διὰ τοῦ ΕΒ δὲν εἶνε ὅλως ἄγνωστος καὶ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλ-
 ληνικῇ. Ἡ ὀρθὴ ὅμως γραφὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ διὰ τοῦ
 ΕΒΡ, ἥτις εὐρῆται καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ διαρρέοντος τὴν
 χώραν τῶν Ὀδρυσῶν Ἐβρου ποταμοῦ (β).

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ κ. Σβορώνος καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιφανεῖς

(α). Τόμος V. σελ. 203.

(β) Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔτους 1890 σελ. 159.

βαλὼν ταῦτα πρὸς τὰ τῶν Θρακῶν βασιλείων, καὶ ἀνευ-
 ρὼν πλείστας πρὸς αὐτὰ ὁμοιότητας, εἵκασεν εὐλόγως, ὅτι
 καὶ ταῦτα πρέπει νὰ ἀνήκωσιν οὐχὶ εἰς τὴν πόλιν Εὐβρογιν,
 ἀλλ' εἰς τινὰ ἄγνωστον τέως βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν. Κατ'
 εὐτυχίῃ δὲ σύμπτωσιν ἐπιγραφὴ τις ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ τὸ
 ἔτος 1889 ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δημοσιευ-
 θεῖσα ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐ-
 φημερίδος Ἀθηνῶν, (α) ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου
 Lolling ἐπεκύρωσε τὴν εἰκασίαν τοῦ Imhoof-Blumer.
 Καὶ πράγματι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφέρεται βασιλεὺς
 τις τῶν Ὀδρυσῶν συμμαχίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φι-
 λίαν συνάψας ἐπὶ Μυστυχίδου Ἀρχοντος 386-385 π. Χ,
 καλούμενος δὲ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, καὶ οὗτος ἀναμφιβόλως εἶνε
 ὁ τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος κόψας νομίσματα, ὧν ἡ τέχνη, ἐποχὴ
 καὶ προέλευσις συντρέχουσιν ὡς ἄριστα εἰς τὸ νὰ καταστή-
 σωσιν ἀναμφίβολον τὴν ἀπονομὴν τῶν νομισμάτων τούτων
 τῷ ἐν λόγῳ βασιλεῖ. Ὁρθῶς δὲ σημειοὶ ὁ Lolling, ὅτι μι-
 κροῦς σημασίας εἶνε τό, ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνό-
 ματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ μὲν τῶν νομισμάτων εἶνε ΕΥΒΡ,
 ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ ΕΒΡ, τοιούτων διαφορῶν οὐχὶ σπανίως
 ἀπαντῶσιν ἐν τῇ νομισματικῇ τῶν ἡμιθαρβάρων τούτων
 ἡγεμόνων. Ἀλλῶς τε δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ΕΥΒ
 διὰ τοῦ ΕΒ δὲν εἶνε ὅλως ἄγνωστος καὶ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλ-
 ληνικῇ. Ἡ ὀρθὴ ὅμως γραφὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ διὰ τοῦ
 ΕΒΡ, ἣτις εὐρῆται καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ διαρρέοντος τὴν
 χώραν τῶν Ὀδρυσῶν Ἐβρου ποταμοῦ (β).

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ κ. Σβορώνος καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιφανεῖς

(α). Τόμος V. σελ. 203.

(β) Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔτους 1890 σελ. 159.

Εὐρωπαῖοι Ἀρχαιολόγοι. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ὁμῶς, μεθ' ὅλον τὸ σέβας, ὅπερ τρέφομεν πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ σοφοὺς, ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλων λόγων ὁρμώμενοι, τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐσεβάστως τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Lolling δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφή, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν δέον, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, νὰ ἀναγνώσθῃ οὐχὶ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, ἀλλ' ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΣ, ὡς ὀρθῶς ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ. Εἰς τοῦτο δὲ προαγόμεθα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς μάλιστα ἱστορικῶν καὶ τεχνικῶν λόγων. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ μετάπτωσις τοῦ φθόγγου Ι εἰς Τ δὲν εἶνε δυσχερής, τούναντίον μάλιστα εὐχερεστάτη καὶ συνθηεστάτη. Εἴτα δὲ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζοντες τὴν λέξιν Ἐβρύζελμις βλέπομεν, ὅτι αὕτη σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ΕΒΡΥ καὶ ΖΕΛΜΙΣ, ὧν ἑκάτερον εἶνε γνήσιον θρακικόν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ, ἀπαντῶντος καὶ ἐν τῷ ὀνόματι θρακικῆς τιнос φυλῆς, Ἐβρηίδος καλουμένης (1), καὶ ἐν τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου, ἀπὸ ἀναμφισβητήτου, περιττὸς πᾶς ὁ λόγος. Ὅτι δὲ καὶ τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶνε τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀκραιφνῶς θρακικόν, ἡμέτερον ἔργον ν' ἀποδείξωμεν. Γνωστὸν ἡμῖν ἄλλοθεν τυγχάνει, ὅτι ἡ λέξις ζαλμὸς εἶνε ἐκ τῶν ἐλαχίστων περισθαισῶν θρακικῶν λέξεων, σημαίνουσα *δοράν*. Ἐκ ταύτης δ' ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ὁ τῶν ἀπαθανατιζόντων Θρακῶν διάσημος νομοθέτης Ζάμολξις, ἢ ὀρθότερον Ζάμοξις, ὁ χρηματίσας ὁμιλητῆς τοῦ Πυθαγόρου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ Πλατωνικὸς φιλόσοφος Πορφύριος, οὕτωςί λέγων α³ Ἦν δὲ αὐτῷ (τῷ Πυθαγόρᾳ) καὶ ἕτερον μοι-

(1) Θρακικαὶ μελέται ὑπὸ Β. Σκορδέλλη. σελ. 46.

Εὐρωπαῖοι Ἀρχαιολόγοι. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ὁμῶς, μεθ' ὅλον τὸ σέβας, ὅπερ τρέφομεν πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ σοφοὺς, ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλων λόγων ὁρμώμενοι, τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐσεβᾶστως τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Lolling δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφή, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν δέον, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, νὰ ἀναγνώσθῃ οὐχὶ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, ἀλλ' ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΣ, ὡς ὀρθῶς ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ. Εἰς τοῦτο δὲ προαγόμεθα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς μάλιστα ἱστορικῶν καὶ τεχνικῶν λόγων. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ μετάπτωσις τοῦ φθόγγου Ι εἰς Τ δὲν εἶνε δυσχερὴς, τούναντίον μάλιστα εὐχερεστάτη καὶ συνηθεστάτη. Εἴτα δὲ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζοντες τὴν λέξιν Ἐβρούζελμις βλέπομεν, ὅτι αὕτη σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ΕΒΡΥ καὶ ΖΕΛΜΙΣ, ὧν ἐκάτερον εἶνε γνήσιον θρακικόν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ, ἀπαντῶντος καὶ ἐν τῷ ὀνόματι θρακικῆς τιнос φυλῆς, Ἐβρηίδος καλουμένης (1), καὶ ἐν τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου, ἅτε ἀναμφισβητήτου, περιττὸς πᾶς ὁ λόγος. Ὅτι δὲ καὶ τὸ δευτέρον συνθετικὸν εἶνε τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀκραιφνῶς θρακικόν, ἡμέτερον ἔργον ν' ἀποδείξωμεν. Γνωστὸν ἡμῖν ἄλλοθεν τυγχάνει, ὅτι ἡ λέξις *ζαλμός* εἶνε ἐκ τῶν ἐλαχίστων περισθαισῶν θρακικῶν λέξεων, σημαίνουσα *δοράν*. Ἐκ ταύτης δ' ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ὁ τῶν ἀπαθανατιζόντων Θρακῶν διάσημος νομοθέτης Ζάμολξις, ἢ ὀρθότερον Ζάμοξις, ὁ χρηματίσας ὁμιλητῆς τοῦ Πυθαγόρου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ Πλατωνικὸς φιλόσοφος Πορφύριος, οὕτως αὖ λέγων «Ἦν δὲ αὐτῷ (τῷ Πυθαγόρᾳ) καὶ ἕτερον μοι-

(1) Θρακικαὶ μελέται ὑπὸ Β. Σκορδέλλη. σελ. 46.

ράκιον, ὃ ἐκ Θράκης ἐκτῆσατο, ὃ Ζάμολξις ἦν ὄνομα, ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δορὰ ἄρκτου ἐπεβλήθη. Τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θράκες *ξαλμὸν* καλοῦσιν». (2) Τὸ δὲ *ξαλμ* κατὰ νόμους φθεγγολογικούς, γνωστοὺς πάσαις ταῖς Ἀρίαις ἢ Ἰνδογερμανικαῖς γλώσσαις, καὶ ἰδίᾳ τῇ Ἑλληνικῇ, τρέπεται εἰς *ζελμ*, ὡς τὸ βαλ-βάλ-λ-ω, γίνεται βέλ-θέλ-ος, βελ-όνη κλπ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει ἀναφέρει Θράκα τινα ἐρμηνέα τοῦ Σεύθου *Ἀβροζέλμην* καλούμενον. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ *β'* συνθετικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως, καθάπερ καὶ τὸ *α'*, εἶνε καθαρῶς Θρακικόν. Τοῦτου ἔνεκα δικαιοῦμεθα, *ν*εμίζω, νὰ φρονῶμεν, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα ἐπιγραφή πιθανῶς, ἔνεκα τῆς μὴ καλῆς διατηρήσεως, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἄληθές ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν, περὶ οὗ αὕτη ποιεῖται λόγος, ὡς φιλίαν καὶ συμμαχίαν τοῖς Ἀθηναίοις συνάψαντος κατὰ τὸ 386 ἢ 385 π.Χ. ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἐβρυτέλμις· κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν νομισμάτων, τῶν φερόντων τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ δέον νὰ ἐπανορθωθῇ ἀποδιδόμενων τούτων οὐχὶ τῷ ἀνυπάρκτῳ Ἐβρυτέλμιδι, ἀλλ' Ἐβρυζέλμιδι τῷ μὲν ἄληθεϊ καὶ γνησίῳ βασιλεῖ τῶν Ὀδρυσῶν, τῷ τὰ νομίσματα ταῦτα κόψαντι. Συμπιπτούσης δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τῇ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθείσῃ ἐπιγραφῇ ἀναγραφομένων βασιλέων τῶν Ὀδρυσῶν, (α) προαγόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐλογον

(2) Πορφύριος ἐν βίῳ Πυθαγόρου 14.

(α) Ὁ Barclay Head ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ *Historia numorum* θέτει τὰ νομίσματα ταῦτα μεταξὺ τοῦ ΣΚΟΣΤΟΚ(ΟΥ), διαδόχου τοῦ Κερσοβλέπτου 350 π. Χ. καὶ Σεύθου τοῦ γ'. 324.

ράκιον, ὃ ἐκ Θράκης ἐκτῆσατο, ᾧ Ζάμολξις ἦν ὄνομα, ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δορὰ ἄρκτου ἐπεβλήθη. Τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θράκες *ξαλμὸν* καλοῦσιν». (2) Τὸ δὲ *ξαλμ* κατὰ νόμους φθεγγολογικούς, γνωστοὺς πάσαις ταῖς Ἀρίαις ἢ Ἰνδογερμανικαῖς γλώσσαις, καὶ ἰδίᾳ τῇ Ἑλληνικῇ, τρέπεται εἰς *ζελμ*, ὡς τὸ βαλ-βάλ-λ-ω, γίνεται βέλ-θέλ-ος, βελ-όνη κλπ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει ἀναφέρει Θράκα τινα ἐρμηνεῖα τοῦ Σεύθου *Ἀβροζέλμην* καλούμενον. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ *θ'* συνθετικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως, καθάπερ καὶ τὸ *α'*, εἶνε καθαρῶς Θρακικόν. Τοῦτου ἕνεκα δικαιοῦμεθα, νομίζω, νὰ φρονῶμεν, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα ἐπιγραφή πιθανῶς, ἕνεκα τῆς μὴ καλῆς διατηρήσεως, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν, περὶ οὗ αὕτη ποιεῖται λόγος, ὡς φιλίαν καὶ συμμαχίαν τοῖς Ἀθηναίοις συνάψαντος κατὰ τὸ 386 ἢ 385 π.Χ. ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἐβρυτέλμις· κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν νομισμάτων, τῶν φερόντων τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ δέον νὰ ἐπανορθωθῇ ἀποδιδομένων τούτων οὐχὶ τῷ ἀνυπάρκτῳ Ἐβρυτέλμιδι, ἀλλ' Ἐβρυζέλμιδι τῷ μὲν ἄληθεϊ καὶ γνησίῳ βασιλεῖ τῶν Ὀδρυσῶν, τῷ τὰ νομίσματα ταῦτα κόψαντι. Συμπιπτούσης δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τῇ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθείσῃ ἐπιγραφῇ ἀναγραφομένων βασιλέων τῶν Ὀδρυσῶν, (α) προαγόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐλογον

(2) Πορφύριος ἐν βίῳ Πυθαγόρου 14.

(α) Ὁ Barclay Head ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ *Historia numorum* θέτει τὰ νομίσματα ταῦτα μεταξὺ τοῦ ΣΚΟΣΤΟΚ(ΟΥ), διαδόχου τοῦ Κερσοβλέπτου 350 π. Χ. καὶ Σεύθου τοῦ γ'. 324.

εἰκασίαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος δὲν εἶνε, εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐν τῇ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον, ἢ τέλος ὅτι ἀμφοτέρωι θὰ ἦσαν μέλη τῆς αὐτῆς ὑψηλῆς οἰκογενείας. Εἰς τίνα ὅμως ἀνῆκον τὰ νομίσματα ταῦτα; Τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν ἐπαϊόντων.

Ἦδη ἐξετάσωμεν, πόθεν ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Σεύθου, ὁ γνήσιος Θραξ, ὁ τὴν δ'. π. Χ. ἑκατοντ. βασιλεύσας τῶν Ὀδρυσῶν, ἔλαβε τὸ δημοτικὸν ὄνομα *Πριανεύς*. Μή τι ὑπῆρχε καὶ ἐν Θράκῃ πόλις ὁμώνυμος τῇ περιφανεῖ Ἰωνικῇ Πριήνῃ; Ἀλλ' οἳ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Γεωγράφοι καὶ αἱ λοιπαὶ πηγαί, τὰ νομίσματα δηλονότι καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ οὐδαμῶς τῆς Θράκης ἀναφέρουσι πάλιν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου προσαγορευομένην. Πόθεν λοιπόν ὁ Ἐβρύζελμις καλεῖται Πριανεύς; Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν Ὀδρυσῶν εἶχεν ἀξιώθῃ τοῦ τίτλου ἐπιτίμου πολίτου τῆς περιδόξου Ἰωνικῆς πόλεως, δι' εὐεργεσίας, ἴσως, ἃς προσήνεγκεν αὐτῇ. Τοῦτο δὲ ἦτο, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη καὶ ἐξοχωτάτη τῶν τιμῶν, δι' ὧν ἠδύναντο νὰ περιβάλλωσι ξένον πινὰ αἱ ἀρχαῖαι, κατ' ἀπομίμησιν δ' αὐτῶν καὶ αἱ νεώτεραι Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις εἰς ἐνδειξιν ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐκτάκτους αὐταῖς ὑπηρεσίας προσενηγόντας. Ἦτο ἄρα ὁ Ἐβρύζελμις *citoyen d'honneur* τῆς πόλεως ταύτης. Τεκμαιρόμεθα δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐκ τούτου μάλιστα, ὅτι καὶ ἕτεροι βασιλεῖς ἢ βασιλικοὶ πρίγκιπες τῶν Ὀδρυσῶν ἠξιώθησαν ὁμοίας ἢ παραπλησίας τιμῆς, ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα ἐσεμνύνοντο. Οὕτως ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθῆσῃ καὶ ταύτῃ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1873

εἰκασίαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος δὲν εἶνε, εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐν τῇ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον, ἢ τέλος ὅτι ἀμφοτέρωι θὰ ἦσαν μέλη τῆς αὐτῆς ὑψηλῆς οἰκογενείας. Εἰς τίνα ὅμως ἀνῆκον τὰ νομίσματα ταῦτα ; Τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν ἐπαϊόντων.

Ἦδη ἐξετάσωμεν, πόθεν ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Σεύθου, ὁ γνήσιος Θραξ, ὁ τὴν δ'. π. Χ. ἑκατοντ. βασιλεύσας τῶν Ὀδρυσῶν, ἔλαβε τὸ δημοτικὸν ὄνομα *Πριανεύς*. Μή τι ὑπῆρχε καὶ ἐν Θράκῃ πόλις ὁμώνυμος τῇ περιφανεῖ Ἰωνικῇ Πριήνῃ ; Ἀλλ' οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Γεωγράφοι καὶ αἱ λοιπαὶ πηγαί, τὰ νομίσματα δηλονότι καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ οὐδαμῶς τῆς Θράκης ἀναφέρουσι πόλιν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου προσαγορευομένην. Πόθεν λοιπόν ὁ Ἐβρύζελμις καλεῖται Πριανεύς ; Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν Ὀδρυσῶν εἶχεν ἀξιώθῃ τοῦ τίτλου *ἐπιτίμου πολίτου* τῆς περιδόξου Ἰωνικῆς πόλεως, δι' εὐεργεσίας, ἴσως, ἃς προσήνεγκεν αὐτῇ. Τοῦτο δὲ ἦτο, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη καὶ ἐξοχωτάτη τῶν τιμῶν, δι' ὧν ἡδύναντο νὰ περιβάλωσι ξένον πινὰ αἱ ἀρχαῖαι, κατ' ἀπομίμησιν δ' αὐτῶν καὶ αἱ νεώτεραι Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις εἰς ἐνδειξιν ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐκτάκτους αὐταῖς ὑπηρεσίας προσενηγκόντας. Ἦτο ἄρα ὁ Ἐβρύζελμις *citoyen d'honneur* τῆς πόλεως ταύτης. Τεκμαιρόμεθα δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐκ τούτου μάλιστα, ὅτι καὶ ἕτεροι βασιλεῖς ἢ βασιλικοὶ πρίγκιπες τῶν Ὀδρυσῶν ἡξιώθησαν ὁμοίας ἢ παραπλησίας τιμῆς, ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα ἐσεμνύνοντο. Οὕτως ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθῆσῃ καὶ ταύτῃ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1873

(α) *Κατρέπολις*, ὁ τῶν Ὀδρουσῶν βασιλεὺς, ἀναγράφεται *Φίλος* τῶν Ἀθηναίων κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Ὁ δὲ Σάδοκος, ὁ τοῦ Σιτάλκου υἱός, ἦτο *πολίτης Ἀθηναῖος*, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀχαρνέυσι.

«*Κῆρυξ*. Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκου.

Θέωρος. Ὁ δέ.

Δικαιοπόλις. Ἔτερος ἀλαζὼν οὗτος ἐσκηρύντεται.

Θέωρος. Χρόνον μὴ οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολὺν.

Δικαιοπόλις. Μὰ Δί, οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ ᾿φερες πολὺν.

Θέωρος. Εἰμὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ- ἐπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
"Οτ' ἐνθαδὶ θεογενεὶς ἠγωνίζετο.

Τοῦτον μετὰ Σιτάλκου ἐπινον τὸν χρόνον.

Καὶ δῆτα Φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὕμιν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥς τε καὶ
ἐν τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί.

Ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα.

ἦρα φαγεῖν ἄλλαντας ἐκ ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ,
ὃ δ' ὤμοσε σπεύδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην ὥς τ' Ἀθηναίους ἐρεῖν.

«Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται» (α).

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπιστολῆς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, τῆς περιληφθείσης ἐν τῷ Α'. Τόμῳ τῶν ἀπάντων τοῦ Δημοσθένους (6) μαθηάνομεν, ὅτι καὶ ἔτε-

(α) Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.-ρ. Ἀθηνῶν 1874 σελ. 451—456 (Corpus Inscr. Athn. II, 66α).

(α) Ἀριστοφ. Ἀχαρνέυσι.

(6) Δημοσθένης Τόμ. Α'. σελ. 155—Λειψία 1844.

(α) *Κατρέπολις*, ὁ τῶν Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, ἀναγράφεται *Φίλος* τῶν Ἀθηναίων κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Ὁ δὲ Σάδοκος, ὁ τοῦ Σιτάλκου υἱός, ἦτο *πολίτης Ἀθηναῖος*, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀχαρνέσιν.

«*Κῆρυξ*. Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκου.

Θέωρος. Ὁ δέ.

Δικαιοπόλις. Ἐτερος ἀλαζὼν οὗτος ἐσκηρύντεται.

Θέωρος. Χρόνον μὴ οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολὺν.

Δικαιοπόλις. Μὰ Δί, οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ φέρες πολὺν.

Θέωρος. Εἰμὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην
καὶ τοὺς ποταμούς ἐπηξ- ἐπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
"Ὅτ' ἐνθαδὶ θεογνὶς ἠγωνίζετο.

Τοῦτον μετὰ Σιτάλκου ἐπινον τὸν χρόνον.

Καὶ δῆτα Φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὕμιν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥς τε καὶ
ἐν τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί.

Ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα.

ἦρα φαγεῖν ἄλλαντας ἐκ ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ,
ὁ δ' ὤμοσε σπεύδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιᾶν τοσαύτην ὥς τ' Ἀθηναίους ἐρεῖν.

«Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται» (α).

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπιστολῆς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, τῆς περιληφθείσης ἐν τῷ Α'. Τόμῳ τῶν ἀπάντων τοῦ Δημοσθένους (6) μαθηθάνομεν, ὅτι καὶ ἔτε-

(α) Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.-ρ. Ἀθηνῶν 1874 σελ. 451—456 (Corpus Inscr. Athn. II, 66α).

(α) Ἀριστοφ. Ἀχαρνέσιν.

(6) Δημοσθένης Τόμ. Α'. σελ. 155—Λειψία 1844.

ροι βασιλεῖς τῶν Ὀδρυσῶν, ὁ Τήρης καὶ Κερσοβλέπτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σιτάλκης αὐτός, εἶχον ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς πολίτου Ἀθηναίου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Ἄλλ' αἱ ἀπὸ τῆς βραχείας ἡμῶν ἐπιγραφῆς ὠφέλεια δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Διὰ ταύτης διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι, οὐ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐμνήσθημεν, ἔχει ὧδε. «Καὶ ἐντεῦθεν Σεύθης πέμπει Ἀβροζέλην τὸν ἑαυτοῦ ἐρμηνέα πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ κελεύει κλπ.» (γ). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ βλέπομεν, ὅτι ὁ ἐρμηνεὺς τοῦ Σεύθου ἀποκαλεῖται Ἀβροζέλης, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην εἶνε ἡμαρτημένον, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Ἑβρύζελμις, εἰς ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Θαυμαστὸν δὲ μάλιστα φαίνεται μοι, ὅτι τοῦτο διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ τε διαπρεποῦς Lolling, καὶ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων ἀρχαιολόγων τῶν ἐκδιδόντων ἐν Ἀθήναις τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀναμφισβήτητον κατέστη, καὶ δι' ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων ἐπεβεβαιώθη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἑβρύζελμις καθόλου ἢ καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε γνήσιον Θρακικόν, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ξενοφῶντος ἀντικατάστασις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως δι' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται οἴκοθεν. Ἡ σύμπτωσις μάλιστα τῶν ὀνομάτων Σεύθου καὶ Ἑβρύζελμιδος ἐν τε τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ, καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προτεινομένης διορθώσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς διορθώσεις χωρίων δὲν πρέπει νὰ βασιζέται τις ἐπὶ εἰκασίων μόνον, καὶ νὰ προβαίνει αὐθαιρέτως, φέρε ἴδωμεν, ἂν καὶ δι' ἀναμφισβητήτων ἐπιχειρημάτων δυνάμεθα ν' ἀ-

ροι βασιλεῖς τῶν Ὀδρουῶν, ὁ Τήρης καὶ Κερσοβλέπτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σιτάλκης αὐτός, εἶχον ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς πολίτου Ἀθηναίου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Ἄλλ' αἱ ἀπὸ τῆς βραχείας ἡμῶν ἐπιγραφῆς ὠφέλεια δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Διὰ ταύτης διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι, οὐ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐμνήσθημεν, ἔχει ὧδε. «Καὶ ἐντεῦθεν Σεύθης πέμπει Ἀβροζέλμην τὸν ἑαυτοῦ ἐρμηνέα πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ κελεύει κλπ.» (γ). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ βλέπομεν, ὅτι ὁ ἐρμηνεὺς τοῦ Σεύθου ἀποκαλεῖται Ἀβροζέλμης, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνῶμην εἶνε ἡμαρτημένον, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Ἐβρυζέλμης, εἰς ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Θαυμαστὸν δὲ μάλιστα φαίνεται μοι, ὅτι τοῦτο διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ τε διαπρεποῦς Lolling, καὶ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων ἀρχαιολόγων τῶν ἐκδιδόντων ἐν Ἀθήναις τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα. Ἀφοῦ ἅπαξ ἀναμφισβήτητον κατέστη, καὶ δι' ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων ἐπεβεβαιώθη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρυζέλμης καθόλου ἢ καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε γνήσιον Θρακικόν, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ξενοφῶντος ἀντικατάστασις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως δι' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται οἴκοθεν. Ἡ σύμπτωσις μάλιστα τῶν ὀνομάτων Σεύθου καὶ Ἐβρυζέλμης ἐν τε τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ, καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προτεινομένης διορθώσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς διορθώσεις χωρίων δὲν πρέπει νὰ βασιζῇται τις ἐπὶ εἰκασίων μόνον, καὶ νὰ προβαίνειν αὐθαιρέτως, φέρε ἴδωμεν, ἂν καὶ δι' ἀναμφισβητήτων ἐπιχειρημάτων δυνάμεθα ν' ἀ-

ποδειξωμεν τὸ ὀρθὸν καὶ βάσιμον τοῦ ἡμετέρου ἰσχυρισμοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐν πλείστοις χειρογράφοις τῆς 'Αναβάσεως ὁ ἐρμηνεύς οὗτος ὀνομάζεται οὐχὶ 'Αβροζέλμης, ἀλλ' 'Εβολζέμιος ἢ 'Εβοζέλμιος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρατηροῦμεν, ὅτι περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία πλήρης, καὶ ὅτε ἐπομένως ἡ περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ὡς 'Αβροζέλμιδος ἀμφισβήτησις, καὶ ἡ περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ γνησίου Θρακικοῦ 'Εβρυζέλμιδος πρότασις, δὲν ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς. Ἀκολουθῶς συγκρίνοντες τὰ ὀνόματα 'Αβροζέλμης καὶ 'Εβρυζέλμης, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα δὲν διαφέρουσιν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον· διότι περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ ο εἰς υ, καὶ περὶ τῆς καταλήξεως ης καὶ ις δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος· καθόσον ἡ μὲν μετατροπὴ τοῦ φθόγγου ο εἰς υ δὲν εἶνε ἀσυνήθης τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ, τῇ Αἰολικῇ ἰδίᾳ, ὡς ἐν τῇ λέξει ἀντωνυμία κλπ. ἔτι δὲ καὶ τῇ δημώδει· ὡς ἐν τῇ χρῇσει τοῦ ἄρθρου ὁ Πέτρος, ὁ Δημήτρης κτλ. Αἱ δὲ καταλήξεις ης καὶ ις εἰσὶ ἀμφοτέραι 'Ελληνικαί· καὶ ἂν πολλὰ τῶν Κυρίων ὀνομάτων ἀρσενικοῦ γένους λήγονσιν εἰς ης ὡς 'Αλυάτης, Καϊδαύλης, Δηϊόκης, Καμβύσης, Γηρυόνης, 'Οτάνης, Μιτριβάτης, Εἰρξής, Σχύθης κλπ. οὐχὶ ὀλιγώτερα ὅμως εἶνε καὶ τὰ εἰς ις λήγοντα καὶ μάλιστα ξενικά, ὡς Σέσωστρις, Ἄμασις, Ζάλμοξις, Ἀνάχαρσις, Ἄνουβις, Σέραπις, Λύγδαμις, Ἴσις, Ἄπις, Ὅσιρις καὶ μυρία ἕτερα. Ὡστε ἂν παραδεχθῶμεν ἀπλῆν μετὰπτωσιν τῶν φθόγγων ἀπὸ Ε εἰς Α καὶ ἀπὸ Υ εἰς Ο, εὐρίσκομεν τὸν λόγον τῆς μετατροπῆς τοῦ 'Εβρυζέλμιδος εἰς 'Αβροζέλμην. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν ὡς πρῶτον συνθετικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως λάβωμεν ὅχι τὸ Θρακικῆς προελεύσεως ΕΒΡΥ, ἀλλὰ τὸ ΑΒΡΟ, θέλομεν σχηματίσῃ μετὰ

ποδείζωμεν τὸ ὀρθὸν καὶ βάσιμον τοῦ ἡμετέρου ἰσχυρισμοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐν πλείστοις χειρογράφοις τῆς Ἀναβάσεως ὁ ἐρμηνεύς οὗτος ὀνομάζεται οὐχὶ Ἀβροζέλμης, ἀλλ' Ἐβροζέλμιος ἢ Ἐβοζέλμιος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρατηροῦμεν, ὅτι περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία πλήρης, καὶ ὅτε ἐπομένως ἡ περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ὡς Ἀβροζέλμιδος ἀμφισβήτησις, καὶ ἡ περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ γνησίου Θρακικοῦ Ἐβρυζέλμιδος πρότασις, δὲν ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς. Ἀκολουθῶς συγκρίνοντες τὰ ὀνόματα Ἀβροζέλμης καὶ Ἐβρυζέλμης, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα δὲν διαφέρουσιν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον· διότι περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ ο εἰς υ, καὶ περὶ τῆς καταλήξεως ης καὶ ις δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος· καθόσον ἡ μὲν μετατροπὴ τοῦ φθόγγου ο εἰς υ δὲν εἶνε ἀσυνήθης τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ, τῇ Αἰολικῇ ἰδίᾳ, ὡς ἐν τῇ λέξει ἀντωνυμία κλπ. ἔτι δὲ καὶ τῇ δημώδει· ὡς ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἄρθρου ὁ Πέτρος, ὁ Δημήτρης κτλ. Αἱ δὲ καταλήξεις ης καὶ ις εἰσὶ ἀμφοτέραι Ἑλληνικαί· καὶ ἂν πολλὰ τῶν Κυρίων ὀνομάτων ἀρσενικοῦ γένους λήγουσιν εἰς ης ὡς Ἀλυάτης, Καϊδαύλης, Δηϊόκης, Καμβύσης, Γηρυόνης, Ὀτάνης, Μιτριβάτης, Ξέρξης, Σκύθης κλπ. οὐχὶ ὀλιγώτερα ὅμως εἶνε καὶ τὰ εἰς ις λήγοντα καὶ μάλιστα ξενικά, ὡς Σέσωστρις, Ἀμασις, Ζάλμοξις, Ἀνάχαρσις, Ἀνουβις, Σέραπις, Λύγδαμις, Ἴσις, Ἀπις, Ὅσιρις καὶ μυρία ἕτερα. Ὡστε ἂν παραδεχθῶμεν ἀπλῆν μετὰπτωσιν τῶν φθόγγων ἀπὸ Ε εἰς Α καὶ ἀπὸ Υ εἰς Ο, εὐρίσκομεν τὸν λόγον τῆς μετατροπῆς τοῦ Ἐβρυζέλμιδος εἰς Ἀβροζέλμην. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν ὡς πρῶτον συνθετικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως λάβωμεν ὅχι τὸ Θρακικῆς προελεύσεως ΕΒΡΥ, ἀλλὰ τὸ ΑΒΡΟ, θέλομεν σχηματίσῃ μετὰ

τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ (ζέλμις), τοῦ Θρακικοῦ ἐπίσης, τραγέλαφον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὁποίου εἵμεθα ἡναγκασμένοι νὰ προστρέχωμεν εἰς ξένας ρίζας καὶ ἐπικαλόμεθα τὴν ἐπικουρίαν ἀλλοτρίων γλωσσῶν. Διότι τὸ ABPO ἀπαντᾷ μὲν ἀληθῶς οὐχὶ σπανίως ὡς πρῶτον συνθετικὸν κυρίων ὀνομάτων, ὡς ἐν τοῖς Ἀβροκόμας Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολα καὶ εἴ τι ἕτερον· ἀλλὰ τούτων τὰ μὲν δύο πρῶτὰ εἰσι Περσικά, τὸ δὲ τελευταῖον Φρυγικόν. Ἀφοῦ δὲ ἀναμφισβήτητον πλέον κατέστη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε ἀκραιφνῶς Θρακικόν, ὅπερ καὶ βασιλεῖς μάλιστα τὸ ὅλον, ποταμοὶ δὲ ἐπίσημοι (Ἐβρος), καὶ νομοῦνται ἐπιφανεῖς (Ζάλμοξις) ἔφερον τὰ μέρη, περιττὸν εἶνε φρονοῦμεν, καὶ ἄσκοπον μάλιστα, νὰ καταφεύγωμεν εἰς Ζενδικὰς καὶ Φρυγικὰς γλῶσσας, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου, ἀφοῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα δὲν συμφωνοῦσι περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλα. Τούτων οὖν πάντων ἕνεκα ἀδιστακτικῶς φρονοῦμεν, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ ἐρμηνέως τοῦ Σεύθου ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἀβροζέλμης, καὶ ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ EBPT εἰς ABPO μετάπτωσις, ὥς ἔφθην εἰπὼν, εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐχερής, ὅσῳ οἱ ἀντιγραφεῖς ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες τοῦ ὀνόματος EBPT-ZELMIDOS, τοῦ μόλις σήμερον διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γνωστοῦ καθισταμένου, προϋτίμων ὡς πρῶτον συνθετικόν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὸ ABPO, ὅπερ γνωστὸν αὐτοῖς ἐτύγχανεν ἔκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων κυρίων ὀνομάτων, καὶ δὴ καὶ ἔκ τοῦ ὀνόματος τῆς Θράσσης μητρὸς τοῦ νικητοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἧτις Ἀβρότονον θηλυκῶς ἐκαλεῖτο, καθὰ μανθάνομεν ἐκ τοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους ἀναφερομένου ἐπιγράμματος.

τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ (ζέλμις), τοῦ Θρακικοῦ ἐπίσης, τραγέλαφον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὁποίου εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ προστρέχωμεν εἰς ξένας ρίζας καὶ ἐπικαλόμεθα τὴν ἐπικουρίαν ἀλλοτρίων γλωσσῶν. Διότι τὸ ABPO ἀπαντᾷ μὲν ἀληθῶς οὐχὶ σπανίως ὡς πρῶτον συνθετικὸν κυρίων ὀνομάτων, ὡς ἐν τοῖς Ἀβροκόμας Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολα καὶ εἴ τι ἕτερον· ἀλλὰ τούτων τὰ μὲν δύο πρῶτὰ εἰσι Περσικά, τὸ δὲ τελευταῖον Φρυγικόν. Ἀφοῦ δὲ ἀναμφισβήτητον πλέον κατέστη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε ἀκραιφνῶς Θρακικόν, ὅπερ καὶ βασιλεῖς μάλιστα τὸ ὄλον, ποταμοὶ δὲ ἐπίσημοι (Ἐβρος), καὶ νομοῦνται ἐπιφανεῖς (Ζάλμοξις) ἔφερον τὰ μέρη, περιττὸν εἶνε φρονοῦμεν, καὶ ἄσκοπον μάλιστα, νὰ καταφεύγωμεν εἰς Ζενδικὰς καὶ Φρυγικὰς γλῶσσας, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου, ἀφοῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα δὲν συμφωνοῦσι περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλα. Τούτων οὖν πάντων ἕνεκα ἀδιστακτικῶς φρονοῦμεν, ὅτι τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ ἐρμηνέως τοῦ Σεύθου ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἀβροζέλμης, καὶ ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ EBPY εἰς ABPO μετέαπτωσις, ὥς ἔφθην εἰπὼν, εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐχερής, ὅσῳ οἱ ἀντιγραφεῖς ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες τοῦ ὀνόματος EBPY-ZEΛΜΙΔΟΣ, τοῦ μόλις σήμερον διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γνωστοῦ καθισταμένου, προϋτίμων ὡς πρῶτον συνθετικόν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὸ ABPO, ὅπερ γνωστὸν αὐτοῖς ἐτύγχανεν ἔκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων κυρίων ὀνομάτων, καὶ δὴ καὶ ἔκ τοῦ ὀνόματος τῆς Θράσσης μητρὸς τοῦ νικητοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἧτις Ἀβρότονον θηλυκῶς ἐκαλεῖτο, καθὰ μανθάνομεν ἐκ τοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους ἀναφερομένου ἐπιγράμματος.

« Ἀβρότονον Θρήσσα γυνή γένος ἀλλὰ τεκέσθαι

« Τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φημι Θεμιστοκλέα ».

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ Ἀβροκόμας, Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολά εἰσι ξενικά, καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἐπομένως σύζευξις Θρακικῶν ὀνομάτων παράγει χιμαίρας καὶ τραγελάφους, τὸ τελευταῖον (ἡ Ἀβρότονον) οὐδὲν φέρει στοιχεῖον ἄλλοδαπὸν, ἀλλ' εἶνε γνήσιον Ἑλληνικὸν μεταπλασθὲν ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τὸ κωμικώτερον ἀπὸ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ τοῦ παρεμφεροῦς τῷ ἀψινθίῳ, ὅπερ Ἀβρότονον ἐπίσης οὐδετέρως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς σκωπτόντων αὐτὸν διὰ τὸ τοῦ γένους ἀμαυρόν. Γνωστὸν δὲ τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι οἱ τέ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν φύτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν καλλιπετάλων καὶ μυροβόλων ἀνθέων κατὰ προτίμησιν ἐδανείζοντο καὶ δαγείζονται εἰσέτι πολλὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὀνομάτων. Οὕτως οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐσχημάτισαν τὰ Δάφνη καὶ Δάφνις, Ρόδη καὶ Ρώδεια, Ἀμπελίς, Ὑάκινθος, Νάρκισσος, Ἀνθέμιος, Χρῦσανθος κλπ. κλπ. οἱ δὲ νεώτεροι ἡμεῖς τὰ Τριαντάφυλλος καὶ Τριανταφυλλιά Ζουμπουλιά, Γαρουφαλιά, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ

Καθηγητὴς ἐν τῷ Ζαππεῖῳ Ἀδριανουπόλεως

[Ἀδριανουπολίτης]

Σημ. Ἡπραγματεία αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 14 Φεβρουαρίου 1894 τοῦ ἐν Κ) πόλει Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, οὗ ἀντεπιστέλλον μέλος τυγχάνει ὁ κ Λαμπουσιάδης. Χάριν ἀκριβείας σημειοῦμεν ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως ὁ καθηγητὴς τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς κ. Δημοσθένης Οἰκονομίδης παρετήρησεν «ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη ὁρθῶς ἢ τῷ 1889 ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἐπιγραφή καὶ ὅτι ἡ προτεινομένη διόρθωσις «Ἐβρύτελμις» εἰς «Ἐβρύζελμις» τοῦ παρὰ Ξενοφῶντος ἐν Κ Ὑ ρ ο υ Ἀ ν α β ἁ σ ε ι «Ἀβρόζελμις» εἰς «Ἐβρίζελμις» δὲν εἶναι πιθανή, καθότι καὶ νῦν ἔτι πολλὰ κύρια ὀνόματα, ἕνεκα τοπικῶν διαλεκτικῶν διαφορῶν, ἄλλως λέγονται καὶ μάλιστα ξενικά ὀνόματα.»

Σ. Α. Σ.

« Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ γένος ἀλλὰ τεκέσθαι

« Τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φημι Θεμιστοκλέα ».

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ Ἀβροκόμας, Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολά εἰσι ξενικά, καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἐπομένως συζευξίς Θρακικῶν ὀνομάτων παράγει χιμαίρας καὶ τραγελάφους, τὸ τελευταῖον (ἡ Ἀβρότονον) οὐδὲν φέρει στοιχεῖον ἄλλοδαπὸν, ἀλλ' εἶνε γνήσιον Ἑλληνικὸν μεταπλασθὲν ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τὸ κωμικώτερον ἀπὸ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ τοῦ παρεμφεροῦς τῷ ἀψινθίῳ, ὅπερ Ἀβρότονον ἐπίσης οὐδετέρως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς σκωπτόντων αὐτὸν διὰ τὸ τοῦ γένους ἀμαυρόν. Γνωστὸν δὲ τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι οἱ τέ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν φύτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν καλλιπετάλων καὶ μυροβόλων ἀνθέων κατὰ προτίμησιν ἐδανείζοντο καὶ δανείζονται εἰσέτι πολλὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὀνομάτων. Οὕτως οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐσχημάτισαν τὰ Δάφνη καὶ Δάφνις, Ρόδη καὶ Ρώδεια, Ἀμπελὶς, Ὑάκινθος, Νάρκισσος, Ἀνθέμιος, Χρῦσανθος κλπ. κλπ. οἱ δὲ νεώτεροι ἡμεῖς τὰ Τριαντάφυλλος καὶ Τριανταφυλλῖα Ζουμπουλῖα, Γαρουφαλῖα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ

Καθηγητὴς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Ἀδριανουπόλεως

[Ἀδριανουπολίτης]

Σημ. Ἡπραγματεία αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 14 Φεβρουαρίου 1894 τοῦ ἐν Κ) πόλει Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, οὗ ἀντεπιστέλλον μέλος τυγχάνει ὁ κ Λαμπουσιάδης. Χάριν ἀκριβείας σημειοῦμεν ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως ὁ καθηγητὴς τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς κ. Δημοσθένης Οἰκονομίδης παρετήρησεν «ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη ὁρθῶς ἡ τῷ 1889 ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἐπιγραφή καὶ ὅτι ἡ προτεινομένη διόρθωσις «Ἐβρύτελμις» εἰς «Ἐβρύζελμις» τοῦ παρὰ Ξενοφῶντος ἐν Κ Ὑ ρ ο υ Ἀ ν α β ᾶ σ ε ι «Ἀβρόζελμις» εἰς «Ἐβρίζελμις» δὲν εἶναι πιθανή, καθότι καὶ νῦν ἔτι πολλὰ κύρια ὀνόματα, ἕνεκα τοπικῶν διαλεκτικῶν διαφορῶν, ἄλλως λέγονται καὶ μάλιστα ξενικά ὀνόματα.»

Σ. Α. Σ.